

หน้ากาก

บทที่ 37

พี่สาวโทรศัพท์มาเล่าเรื่องเมฆ ยุพยงกลับยกไหล่ ทำสีหน้า ดูถูกดูแคลน

“ เมฆของเหยานี่ปอดแหกจริงเลย กับแค่ถูกมองหน่อยเดียวก็ หัวใจลงไปอยู่ที่ตาตุ่ม โวยวายจะย้ายหนีซะแล้ว กลัวจริงๆ หรือว่า แกล้งทำกันแน่ หยงไม่เห็นคุณริตเขาจะมีท่าทีอะไรกับเรื่องทัตทยาเลย ถ้าเขามีปัญหาอะไรหยงก็ต้องได้ฟังบ้างแล้วซี ”

เขาวดีหนึ่งไปกับน้ำเสียงเชื่อมั่นของน้องสาว ชักคล้อยตามว่า เมฆอาจจะโวยวายไปว่าเหตุจริงๆ หรือไม่อย่างนั้นอาจจะแกล้งแสดงเพื่อขอเพิ่มจำนวนเงินก็เป็นได้

“ แล้วถ้าเขาเลิกกันจริงๆ ละ หยงจะจ่ายให้เมฆหรือเปล่า ”

“ แหม จ่ายซี เงินแค่แสนสองแสนหยงไม่เบียวหรอกนา ”

เขาวดีไม่กล้าพูดอะไรมาก เงินทองเป็นของบาดใจ เธอเองไม่เคยเอ่ยปากขออะไรจากยุพยง แต่นอกจากจะอุปถัมภ์พ่อแม่แล้ว ยุพยงก็มักจะส่งของขวัญมาให้เธอเสมอ น้ำหอม เครื่องสำอาง เสื้อผ้า รองเท้า กระเป๋าถือ อะไรก็ตามที่กลายเป็นของเกะกะ สายตาที่น้องสาวต้องการจะกำจัดทิ้งเพราะมีมากเกินไปเกินกว่าความต้องการ นับจากตกลงปลงใจย้ายจากบ้านไปอยู่กับมหาเศรษฐีหนุ่มใหญ่ผู้นั้น

เขาวดีรู้สึกกระดากและต่ำต้อยกว่า ยอมคล้อยตามน้องสาวไปหมดทุกเรื่อง เผลอๆ ก็ประจบเอาใจแม้อันเรื่องที่ไม่น่าเป็นเรื่องอีกด้วย อย่างเช่นเรื่องที่เธอพาเมฆเข้ามารู้จักทัตทยา แล้วยังเรื่องของรหัทที่เธอรู้อยู่ทั้งรู้ว่าไม่เหมาะสม แต่ก็ทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น

ยุพยง เผ้าจับตามองจาริตอย่างสังเกตสังกา นอกจากสีหน้า บึ้งตึงเคร่งขรึมซึ่งไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่ จาริตไม่ได้เอ่ยถึงทัตทยาเลย แม้แต่คำเดียว

เธอไม่กล้าถามถึงตรงๆ เพราะไม่ใช่เรื่องที่เคยทำมาก่อน

“ คินนี้คุณริตไม่อยู่กับหยงหรือคะ ”

“ ไม่ละ หมู่นี้งานเยอะ ปัญหาก็มาก ”

ปัญหายอดขายตกกำไรหดหาย คู่แข่งตัดราคา ทำของ บางตัวราคาเสียและอื่นๆ อีกมากมาย เป็นเรื่องที่เธอได้ยินได้ฟังมาแต่ไหนแต่ไร สีหน้าเคร่งเครียดบึ้งตึงนี้ก็เหมือนกัน มันเป็นบุคลิกของหนุ่มใหญ่ ที่ไม่แคร์ใคร ซึ่งจาริต เคยชินที่จะแสดงมันออกมา ถ้าไม่ได้อยู่ต่อหน้าคนที่เหนือกว่า ซึ่งเขาก็จะมีโอกาสนั้นไม่มาก

“ งานแต่งงานใหม่ไปถึงไหนแล้วคะ ”

เธอหาทางถามออกมาจนได้ เห็นสีหน้าของอีกฝ่ายซึ่งเครียดทันที ประกายตากร้าวแปลกประหลาดทำให้เธอเย็นยะเยือกวูบๆ เธอไม่เคยรู้สึกเช่นนั้นมาก่อน

เธอควรจะมีมติมีใช้หรือ หากว่าจาริตมีปัญหาเกี่ยวกับทัตทยาจริง มันหมายถึงศัตรูหมายเลขหนึ่งถูกกำจัดออกไป

แต่ถ้ามีปัญหาจริง ผู้ชายคนนี้น่าจะต้องโวยวายออกมาแล้ว นี่เขาได้แต่เงิบ สีหน้าเปลี่ยนเป็นเย็นชากร้าวกระด้าง

“ เกือบเสร็จแล้ว ”

“ แล้วจะจัดงานแต่งงานเมื่อไหร่ ให้หยงช่วยก็ได้ นะคะ ”

“ ขอบใจ ” ชายหนุ่มลงน้ำเสียง ดวงตาเครียดมองไกลไปในทิศทางอื่นแล้วไม่ยอมปริปากอีก นอกจากทำสีหน้าเคร่งขรึมครุ่นคิด เหมือนกับว่าใจเขาไม่ได้อยู่ที่นี้ แต่ไปอยู่เสียที่อื่นอย่างที่เขาเป็น อยู่เสมอมานับจากเริ่มเคยชินกับการมีเธอ อย่างเช่นงานของเขา และแม้กระทั่งผู้หญิงอื่นที่ไม่ใช่เธอ

นานมาแล้วที่ความขุ่นข้องประทุขึ้นข้างในโดยยุพยงก็ไม่กล้าแสดงออก เธอแก้แค้นด้วยการผวาเข้าสู่อ้อมแขนของชายที่เธอพึงใจ เมื่อหนุ่มใหญ่เผลอ รหัท !

แม้แต่วันที่จาริตเคยไปนอนค้างที่อื่นเขาก็เปลี่ยนกลับมาอนที่คอนโดฯ ทัตทยาไม่กล้าไกลไปทางไหน พอออกจากบ้านพอก็รีบตรงกลับบ้าน ไม่มีโอกาสพบ หรือแม้แต่พูดคุยทางโทรศัพท์กับชายที่เธอรัก ยิ่งถูกกดดันโดยคนที่เขาคู่หมั้น เธอก็ยิ่งโหยหารหัท ความรู้สึกนั้นทุกข์ทรมานอยู่ในแทบจะทุกลมหายใจเข้าออก

แม้แต่จาริตยังสังเกตเห็นเธอเผลอเศร้าซึ้งมดวงตาเลื่อนลอย เธอถูกทำให้รู้ตัวด้วยเสียงบ้าง สีหน้าเครียด ดวงตาคมกร้าวจับผิดบ้าง การที่เขาได้แต่มองตาขวางโดยไม่มีข้อซักถาม ทำให้ทัตทยา ยิ่งรู้สึกหวั่นใจและวิตกกังวล

“ ทำไม่ถึงจะพบกันไม่ได้ ” รหัทส่งเสียงตัดพ้อมาทางโทรศัพท์ ทัตทยาตอบว่า

“ ตอนนี้นักคุณริตกำลังโกรธคะ ทัตไม่ยอมเสี่ยง กลัวเขาจ้งคนตาม แล้วคุณระจะเดือดร้อน ”

“ ก็ให้มันรู้ไปว่าเขาจะกล้าทำอะไรผม ” น้ำเสียงอีกฝ่ายเจือหัวเราะเยาะหยันอย่างไม่หวั่นไหวแม้แต่น้อย

“ เขาโมโหโมโสทำลายข้าวของในบ้าน ทัดไม่เคยเห็นเขาเป็นแบบนี้มาก่อนเลย ”

“ เขาทำอะไรที่ผิดของผมหรือเปล่า ” เสียงถามเป็นกังวล

“ เปล่าค่ะ เขาไม่ได้ทำอะไรผิด ”

“ ย้ายออกมาจากบ้านซิ ”

“ ยังย้ายไม่ได้หรอกค่ะ ทัดต้องอยู่ตรงนี้จนกว่าทุกอย่างจะเรียบร้อย ”

“ ผมคิดถึงคุณ ”

เธออยากจะบอกว่าไม่มีชั่วโมงไหนเลยที่เธอไม่คิดถึงเขา ไม่เคยลืมความรู้สึกในยามอยู่ด้วยกัน โลกในอ้อมอกของเธอคือตัวอีกฝ่ายราวกับจะเป็นโลกแห่งความฝัน เป็นความสุขลึกซึ้งเกินกว่าที่ไหนๆ เธอได้แต่โหยหาถึงด้วยความทรमान

แต่หญิงสาวก็ไม่แน่ใจว่าเขาทำแบบนี้กับผู้หญิงอื่นที่ไหนบ้าง เขามีใครอื่นอีกนอกจากกุหลาบ เหตุใดจึงหาตัวยากเต็มทนในยามเย็นย่ำถึงค่ำมืด แม้แต่ระรินก็ตอบไม่ได้ว่าเขาอยู่ที่ไหนกับใคร

เธอได้แต่ตอบว่า “ ทัดก็คิดถึงคุณค่ะ ”

“ เมื่อไหร่จะได้อยู่ด้วยกันอีกครั้ง ”

“ คงไม่นานหรอกค่ะ ทัดสัญญาว่าจะมาทันทีที่เป็นไปได้...”

“ ผมจะรอนะ ”

แต่คนที่ออดอ้อนว่าคิดถึง .. ว่าจะรอ... ก็เจียบหายไป ไม่ได้โทรศัพท์มาทักข้อความไว้อย่างที่เคย ทำ ทุกครั้งที่หญิงสาวหยิบโทรศัพท์ที่เธอซ่อนไว้จากจาริตขึ้นมาหรือเปิดเครื่องคอมพิวเตอร์ ความว่างเปล่าจากสิ่งที่มองหา ทำให้เธอรู้สึกว้าวุ่น ได้แต่ปลอบใจตัวเองว่ารหัห้คงจะกำลังทำงานที่ ยุ่งยากและเต็มไปด้วยปัญหา

ความสัมพันธ์ระหว่างเธอและรหัห้ ล้าไกลข้ามเขตของการทักข้อความออดอ้อนพร่ำรำพันทางโทรศัพท์ไปมากแล้ว

เธอไม่รู้ว่าคนที่เธอหลงรัก กำลังมาดหมายรอวันที่จะหัวเราะเยาะพ่อของเธอในฐานะของผู้ชนะ...

ความตั้งใจที่จะรอคอยอย่างอดทนจนกว่าจาริตจะยอมรับและให้อภัยต้องพินาศลง... รอบเดือนที่ขาดหายไปไม่ได้ทำให้เธอเฉลียวใจมาก่อน หญิงสาวเข้าใจว่าเป็นเพราะการคิดมากและจิตใจที่ไม่เป็นปกติสุขในระยะหลังๆนี้ แต่พอมีอาการคลื่นไส้อาเจียนตามมา เธอก็อดตระหนกตกใจไม่ได้

หญิงสาวแอบไปพบแพทย์ คำวินิจฉัยที่ยืนยันว่า “ ตั้งครรภ์ ” แทนที่จะทำให้ยินดีปรีดา เธอกลับนั่งนิ่งอย่างหมดเรี่ยวแรง สมอมีนชาราวกับถูกมรสุมลูกใหญ่ถาโถมเข้าใส่

เธอจะพาลูกของจาริตออกมาต่อสู้กับโลกภายนอกได้อย่างไร รหัห้จะยอมรับได้หรือ

พอยู่ตามลำพัง ทัดททยาก็ได้แต่ร้องไห้...

จาริตเดินมาหยุดยืนมองที่หน้าประตูห้องน้ำเมื่อร่างบางๆ มีอาการขยอกขย่อนอยู่เหนือโถส้วม “ เป็นอะไรไป ” เสียงถามขริมสีหน้าไม่คลายความบาดหมาง

“ เปล่าค่ะ ”

ลับหลังหนุ่มใหญ่ ผู้ซึ่งนอนหันหลังให้มานับตั้งแต่เธอขอแยกทาง ทัดทยาได้แต่หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาจ้องมอง อยากรู้ว่ารหัห้จะมีทางออกอย่างไร จะยังรักและยอมรับเธอหรือไม่

เธอเปิดเครื่องคอมพิวเตอร์ เขียนจดหมายแล้วก็ลบทิ้งครั้งแล้วครั้งเล่า

ภูติเป็นคนแรกที่รู้ข่าว

“ ทัดห้อง ”

ชายหนุ่มรับฟังด้วยสีหน้าเคร่งขริม “ บอกคุณริตแล้วหรือยัง ”

“ ยังจ๊ะ ”

“ แล้วรหัห้ล่ะ ”

ชื่อของคนที่ยังหญิงสาวเฝ้าแต่คิดถึงทำให้เธอร้องไห้ออกมาด้วยความอัดอั้น เธอได้แต่ส่ายหน้า

“ ทำไม่ไม่บอกล่ะ ”

“ ถ้าคุณริตรู้คงไม่ปล่อยทัดไปแน่ ส่วนรหัห้ ทัดกลัวว่าเขาจะยอมรับไม่ได้...”

“ ถ้าเขารักทัด เขาก็ต้องยอมรับได้ซิ ”

ทัดทยา กลับมาวิ้งวนอยู่กับคำถามที่เธอกลัวคำตอบเป็นอย่างยิ่ง รหัห้รักเธอมากพอที่จะยอมรับลูกของจาริตในห้องของเธอได้หรือ ความคิดหนึ่งวูบขึ้นมาในสมอง ถ้าไม่มีเด็กก็ไม่ต้องวิตก...

“ คิดจะทำอะไรเด็กหรือเปล่า ”

เสียงอ่อนขริมของภูติทำให้เธอถึงกับสะดุ้ง สีหน้าเผือดเหงื่อเกาะหน้าผากพราว คำตอบคือประกายตาแตกพร่าสับสนที่ทำให้ชายหนุ่มต้องถอนใจด้วยความรู้สึกหนักอึ้ง...

จาริตกลับมาบ้านทุกวัน แม้ยังรักษาท่าทีเคร่งขรึมห่างเหิน แต่ก็ได้โอ้อวดโครมครามแสดงสีหน้าเครียดซึ่งซึ่งเหมือนใน ระยะเวลาที่ผ่านมา เธออยู่ด้วยมานานถึงห้าปี อย่างครุ่นคิด ถามตัวเองว่าในช่วงเวลาไม่กี่ปีหลังๆนี้ ความรัก ความเชื่อถือที่เธอเคยมีต่อจาริตได้หายไปไหนเสียแทบจะหมดสิ้น เธออยากได้มันกลับคืนมาแม้เพียงเศษเสี้ยวหนึ่งของที่เคยมี อย่างน้อยก็ เพื่อที่จะเป็นรากฐานของครอบครัวที่มีพ่อแม่ลูกอย่างที่เราเคยวาดหวัง

จาริตหันมาเห็นสายตาของเธอหลายครั้ง สีหน้าเผือด โศกศัลย์ นัยน์ตาเหม่อลอยที่บางครั้งเจื่อน้ำตาทำให้หนุ่มใหญ่สีหน้าเครียดด้วยความคิดระแวง หากสบตากัน ทักทายก็จะรีบหลบเคลื่อนและมอง เหมินไปเสียโดยไม่เอ่ยคำ

ความคิดที่ว่าเธอจะต้องแยกทางกับผู้ชายที่เธอรัก กรีดทำร้าย หัวใจครั้งแล้วครั้งเล่า แต่หญิงสาวก็ไม่มีทางที่จะตัดสินใจเป็นอย่างอื่น ในที่สุดเธอก็เขียนจดหมายถึงรหัททางจอคอมพิวเตอร์

...รหัทที่รักของทัด

...ก่อนเราพบกัน ฉันเป็นผู้หญิงที่คล้ายกับจะมีทุกอย่างพร้อม บริบูรณ์ แต่ฉันได้มารู้หลังจากเราพบกันแล้ว ว่าแท้จริงเมื่อก่อนนี้ ฉันเป็นผู้หญิงที่เพียงแต่มีชีวิต แต่ว่ามีลมหายใจแห่งแล้ง หัวใจ ที่ซีดชา วิญญาณที่เงียบเหงา

...นับแต่เราพบกันเป็นต้นมา ฉันไม่เคยจะลบคุณออกไปจาก ความรู้สึกนึกคิดได้ คุณทำให้ฉันรู้สึกอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน ทำให้ ฉันอยากที่จะกลับมาใช้ชีวิตอีกครั้งหลังจากที่ฝังตัวเองโดยไม่รู้ตัวมานาน นึกหนาแล้ว ชีวิตที่มีคุณ ไม่ใช่เพียงเป็นชีวิต แต่เป็นชีวิตที่มี ชีวิต ความรู้ ลมหายใจของฉันไม่ใช่เพียงเพื่อหล่อเลี้ยงชีวิต แต่ความรักที่มีต่อคุณในทุกลมหายใจนั้น ปลุกกระตุ้นหล่อเลี้ยงวิญญาณของ ฉันให้ฟื้นคืน ล้างดวงตาให้เห็นโลกสดใสสวยงามหลังจากที่มันให้แต่ ภาพพร่ามัวที่บดบังมานานแสนนาน

...มีคนพูดว่า เป็นเรื่องเจ็บปวดที่เรารักใคร่สักคน แต่ไม่ได้ ได้รับความรักตอบ... แต่ก็เป็นเรื่องที่เจ็บปวดมากกว่า หากว่ารักแล้วไม่กล้า พอบอกให้คนที่เรารักได้รู้ ...เป็นเรื่องเศร้าหากเราพบว่าคนที่ เรารักเขาสุดหัวใจ ไม่ได้เห็นเรามีความหมายอะไรจริงจัง และที่สุด เราก็ตัดสินใจปล่อยให้เขาจากไป

“คนเราใช้เวลาเพียงไม่กี่นาทีที่จะสนใจใคร่สักคน ไม่กี่ชั่วโมงที่จะชอบใคร่สักคน ไม่กี่วันที่จะรักใคร่สักคน แต่ต้องใช้เวลาชั่วชีวิตที่จะลืมใคร่สักคน” ...คนที่พูดข้อความนี้ ช่างสรรสร้างคำพูดให้แก่ ฉันจริงๆ ฉันคงต้องใช้เวลาทั้งชีวิตที่จะลืมคุณ

...ฉันท้อง ! ฉันเลือกที่จะให้ลูกได้อยู่กับพ่อของเขาและเติบโต ขึ้นในความพร้อมพรุ่งนี้ทางวัตถุ กับความรักที่บริสุทธิ์แท้จริงของคนที่เป็นพ่อแม่

...ฉันรักคุณ และจะรักตลอดไป..... ทักทาย...

หญิงสาวชับน้ำตา กดปุ่มส่งการที่ปรากฏบนจออย่างตัดสินใจ ข้อความประเมินผลปรากฏตามมา “จดหมายถูกส่งแล้ว”.....

จาริตมายืนท้าวเอวมองอีกเมื่อร่างเล็กผลุนผลันเข้าห้องน้ำ เสียงขยักขยอนดังแว่ว ร่างบางๆแทบจะชบอยู่ตรงนั้น

“เป็นอะไรไป ”

ท่าทีที่ต่างก็อ่อนเข้าหากันในระยะหลังทำให้ทักทายตัดสินใจที่จะพูดออกมา เธอเดินหน้าเชียวออกมาจากห้องน้ำ

“ ทัดท้องค่ะ ”

แทนที่เธอจะเห็นความยินดีปรีดา หนุ่มใหญ่กลับเงียบงัน ไบหน้าสะอ้านที่ประกอบด้วยรูปลักษณ์ที่ตีขมวดเครียด รอยกราม ถูกกัดเป็นสันนูน ระเบิดลูกย่อมปะทุเปรี้ยง

ร่างบางถูกกระซอกเข้าไปหา ความร้อนแรงที่คุโชนอยู่ใน ดวงตาของหนุ่มใหญ่แทบจะเผาหญิงสาวให้ไหม้เป็นจุน

“ บอกมาซิว่ามันคือเมษไซ้ไหม ”

“ คุณริต...” หญิงสาวตรงอย่างตระหนก “ นี่เป็นลูกของคุณ นะคะ ”

“ โทห...” ฝ่ายมีอหนักฟาดเปรี้ยง ร่างบางถลาลงไปนอนกับ พื้นห้อง

เธอรำให้ออกมาอย่างขวัญเสีย

ร่างสูงยืนตระหง่าน ไบหน้าสะออดสะอ้านที่เคยมีสง่าราศรี ในบัดนี้คล้ายคนที่พร้อมจะฆ่าใครก็ได้ “ บอกมาว่ามันเป็นใคร ”

“ ไม่ใช่ใครค่ะ นี่เป็นลูกของคุณ ”

ชายหนุ่มกระซอกเธอขึ้นมา “ จะไม่บอกไซ้ไหม..! ”

ประกายตาของชายหนุ่มวาววับ ไม่มีการทำร้ายร่างกายซ้ำสอง แต่สิ่งที่หญิงสาวเห็นทำให้สะท้านใจ เธอเห็นความเสียใจอย่างที่สุด ความชิงชังอย่างที่สุด และความพยายามท้อแท้ที่สุด จากคนที่เคยดูแลเธอมาเป็นเวลานาน...

เธอได้แต่ร้องไห้.....